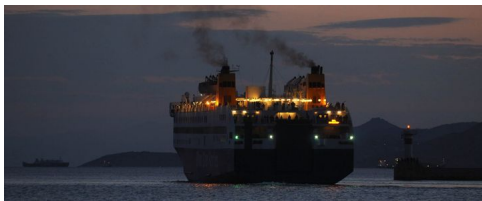

Υπάρχουν πρόσωπα που έχουν την πολυτέλεια να ξοδέψουν ευκαιρίες, να γυρίσουν την πλάτη τους σε πολλά, να θυσιάσουν άλλα τόσα σε ιδεολογικούς βωμούς. Μα κάτι τέτοιο δεν γίνεται αβρόχως ποσίν. Διότι μπορεί το τραπέζι να μην είναι άδειο, μπορεί το σπιτικό να μην παγώνει στο καταχείμωνο, όπως επίσης, μπορεί το μηχανάκι να έχει καύσιμα για τσάρκες, συνεπώς δεν συνιστά ηρωισμό το να ανέβεις κόντρα στο ρεύμα. Αλλά:

- α. Για όσους συμπεριφέρονται με αυτόν τον τρόπο, υπάρχει η απογοήτευση που τους συνοδεύει ότι δεν έκαναν και πολλά ώστε να διορθώσουν όσα τους φαίνονται λανθασμένα. Τα οποία δεν είναι καθόλου λίγα. Έχουν συνεπώς μια υπευθυνότητα για την διαίωνηση των στραβών.
- β. Το δε κενό που δημιουργείται με την δική τους αποχώρηση, καλύπτεται, κατά τεκμήριο, από χειρότερο υλικό. Συνεπώς η υπόθεση λανθάνει ακόμα περισσότερο.

Αντίδοτο σε τούτη την αυτοκριτική αποτελούν τα εξής:

- α. Δεν κάνουν όλοι για όλα. Άλλος θα σπρώξει, άλλος θα τραβήξει, άλλος θα στηρίξει, άλλος θα φωνάξει, άλλος θα σιωπήσει, άλλος θα γκρεμίσει, άλλος θα χτίσει. Κάθε δράση, κάθε κίνηση είναι χρήσιμη, κάτι έχει να δηλώσει.
- β. Αφού κάποια στιγμή αντιλαμβάνεσαι πως δεν έχεις τη δυνατότητα να αλλάξεις τον κόσμο, τουλάχιστον μην αφήσεις τον κόσμο να σε αλλάξει. Κι αυτό, δεν είναι καθόλου αμελητέο.

Πάμε και στην ουσία τώρα, μέσα από παραδείγματα.

Φτωχαίνει ο κόσμος μπροστά σε κάθε κρίση. Δεν εννοώ μόνον οικονομικά. Δίνω παράδειγμα. Με εξομολογήσεις που με έκαναν να νιώθω αμήχανα, διότι δεν είχε προϋπάρξει ποτέ τέτοιου είδους οικειότητα, η κυρία, μου εξηγούσε εν μέσω πτήσης, πόσο έχει απομακρυνθεί από τα παιδιά της, πόσο την αλλοτριώνει η εργασία της (δεν χρησιμοποίησε το συγκεκριμένο ρήμα, αλλά αυτό εννοούσε), πόσο αχώνευτος είναι ο προϊστάμενός της, πόσο Γολγοθάς έχει γίνει η δουλειά της. Περιέγραφε μια καθημερινή ψύχωση και είχα αιφνιδιαστεί από τρία πράγματα. Πρώτον που την ένιωθε, δεύτερον ότι την εξομολογούσε και τρίτον ότι τα καθομολογούσε σε μένα. Το θεώρησα απρόσμενα τολμηρό και προσπάθησα να φανώ βοηθητικός.

Ασφαλώς και δεν περίμενα θαύματα, από μια εκτός πρωτοκόλλου εξομολόγηση, οπότε δεν αιφνιδιάστηκα όταν την επόμενη μέρα, στην επιστροφή, συνέχισε το καταναλωτικό της όργιο, ούτε όταν στην επόμενη τηλεφωνική συνομιλία, πάντα με δική της πρωτοβουλία, έψαχνε, αρκετά κουτσομπολίστικα, εν μέσω κορύφωσης της κρίσης, να βρει τι συνέβαινε στον [Πήγασο](#).

Ούτε μου φάνηκε παράξενο, όταν προσφάτως, πρώην συνάδελφος παραμένων στο νέο σχήμα, της ανέφερε ό,τι δεν θα βρίσκομαι στη σύνθεση και αποκρίθηκε, όπως μου μεταφέρθηκε :

«Δεν μας αφορούν τα πρόσωπα, ο τίτλος μας ενδιαφέρει».

Πρώτα η μπράντα μετά ο άνθρωπος. Αυτό είναι το μήνυμα, αυτή είναι και η ρίζα του προβλήματος της και η εξομολόγηση δεν ήταν παρά τα συμπτώματα.

Τέτοιου είδους φτώχεια εννοώ, και δεν το γράφω ούτε υποτιμητικά, ούτε επιτιμητικά. Το σημειώνω ως δείγμα του πόσο ισχυρό είναι το ρεύμα και πόσο εύκολα παρασέρνει ανθρώπους, σβήνει ιδεολογίες, ακυρώνει εξομολογήσεις.

Σε τέτοιες λοιπόν αποφάσεις που σε οδηγούν στην εξώθυρα, το κριτήριο δεν είναι εγκεφαλικό, αλλά συναισθηματικό. Δεν σε νοιάζει τι χάνεις. Μετράς από τι απαλλάσσεσαι. Στο συχνά ομολογούμενο, αναφορικά με την πρώην απασχόλησή μου, «κάνουμε την καλύτερη δουλειά στον κόσμο», με τη έννοια των πολλών, σπάνιων παροχών, υπάρχουν τα εξής αντεπιχειρήματα:

α: τίποτα δεν προσφέρθηκε, ποτέ, σε κανένα τζάμπα,

β: πρόσεξε, συνειδητοποίησε ποιόν έχεις, συνήθως, δίπλα σου και

γ: προσφάτως, επιχειρείται, όπως στην ευρύτερη αγορά εργασίας, μια μισθολογική

εξαθλίωση, με αντίβαρο αυτές τις παροχές, όπως και την δυνατότητα απασχόλησης και μια κάποια υπογραφή, ένα είδος τάχα αναγνώρισης δηλαδή, που λειτουργεί ως δόλωμα.

Συνεπώς, μπορεί να έχασα τις ξάπλες στα καλύτερα ξενοδοχεία, τις μάσες στα καλύτερα εστιατόρια, τις βόλτες με τα καινούργια αμάξι(α), τα ταξίδια και όλο το χαϊλίκι που τόσο μοστράρει η περιρρέουσα ατμόσφαιρα ως επιτυχημένο πλαίσιο, το οποίο προβάλλεται αισχρά από την κορωνίδα της, όχι και τόσο αφελούς, παρακουλτούρας, δηλαδή τα μέσα κοινωνικής διαδικτύωσης, αλλά ξέφυγα από τον εσμό της κακομοιριάς. Δεν είναι λίγο να απαλλάσσεσαι από πρόσωπα που σιχαίνεσαι και να απελευθερώνεσαι από το να υπομένεις συμπεριφορές που δεν αντέχεις.

Συμπέρασμα: Πελώριο κέρδος.

Με κάλεσε συμπαθής πρώην συνάδελφος με την ευρύτερη έννοια. Λέγοντας :

- «Μου είπαν τα παιδιά ότι αποφάσισες να κινηθείς, επιχειρηματικά για αυτό και έφυγες»
- « Όχι δεν ισχύει κάτι τέτοιο» , αποκρίθηκα.
- «Τότε, γιατί έφυγες;»
- « Δεν έφυγα εγώ. Εκείνοι απομακρύνθηκαν» απάντησα και η συζήτηση συνεχίστηκε σε άλλο θέμα.

-

Αργότερα προσπαθώντας να δώσω ένα σχήμα στο ερώτημα γιατί αποχώρησα, έφτασα στο συμπέρασμα πως έγινε ασήκωτο να αυτοστρογγυλεύομαι για να προλάβω το χειρότερο. Να με στρογγυλεύουν άλλοι. Έπειτα ήταν και κάτι άλλο. Ότι κόντευα να γίνω όμοιος με αυτούς που κοροΐδευα, πράγμα που δεν αντέχεται.

Αν θεωρώ ότι αδικήθηκα; Όχι. Σε καμιά περίπτωση. Να αδικησα τον εαυτό μου; Ίσως. Όλοι όμως καταλαβαίνουμε ότι στη ζωή δεν παίρνεις αυτό που δικαιούσαι. Εισπράττεις μόνον, αυτό που διεκδικείς. Στο φινάλε αποχώρησα. Δεν υποχώρησα.

Αν ζούμε μια παρακμιακή εποχή; Ναι, έτσι είναι. Δεν με ενοχλεί αυτό. Δεν με ενοχλεί ούτε, όταν συνειδητοποιώ πως δεν ζήσαμε καν εποχή ακμής. Περί του συγκεκριμένου -ειδικού- επαγγέλματος τουλάχιστον. Είναι κάπως καταθλιπτικό. Όχι γιατί δεν ζήσαμε, όχι. Είναι καταθλιπτικό και απογοητευτικό, διότι κάποιοι νομίζουν ότι έζησαν και ζουν ακόμα.

υ.γ. για όσους, ίσως, αναρωτηθούν γιατί αυτά τώρα, η απάντηση είναι και τώρα και χθες και πάντα. Στον παρόντα ιστότοπο. Μικρά, μόνον, δείγματα, εδώ:

- [Αυτοκινητικός Τύπος \(μέρος πρώτο\)](#)
- [Αυτοκινητικός Τύπος \(μέρος δεύτερο\)](#)
- [...για την Ημερίδα](#)
- [Με την ίδια αφορμή](#)
- [Degustation & άλλα](#)

αλλά και το βιβλιογραφικό έργο ήταν διάστικτα:

[«50 χρόνια Acropolis rally & άλλες ιστορίες» \(2003\)](#)

["Όθεν ούζα καλά & άλλες ιστορίες" \(2005\)](#)

["Κουκκίδες στο χρόνο & άλλες ιστορίες" \(2008\)](#)